

Hjortöström

Står under alarnas pelarvalv, vid forsen
pelare som växer ur vattnet –
en katedral.
Och om man tittar noga
kan Guds ande fortfarande ses sväva
över dessa vatten -

Jag är en av få vallfärdande till denna plats.
En hedning – må så vara
Men även hedningar håller platser heliga
Fackelblomster och blanka, ädla öringar –
begärliga och lockande för pojken
som en gång var jag.
För att fånga dem fick man lära sig smyga
inte kasta någon skugga -

Ovanför mig – fördämningen. Dammens öga
stirrar ut i oändligheten.
På andra sidan -
järnvägen rostande, järnvägsbron
rostande. Och Huset
stort, grånat - befolkat av milda skuggor.
Här levde en gång Per, min farfar.

Stolt –
slet på mekanisk verkstad
nedströms.
Obevekligt höll han på att arbeta sig upp ur armodet,
den medellöses förnedring.
Medan farmor vakade över lintottarna.
Farorna var många – tågen, den bråddjupa dammen, forsen
längre bort.
Här går inga tåg längre -
Minns inte om jag nånsin sa - tack.

Jag kröker av
tar stigen ner mot badplatsen - här öppnar sig sjön.
En insjö – men nästan oändlig, när det begav sig.
Molnen rullar ner från de blå höjderna på Björnöströmssidan.
Där borta låg okända skogar, med okända äventyr -
Vid gråväder är landskapet ödsligt, en smula vilt
nästan som en hötorgsmålning.

Men vädret var oftast vackert, och här vid badplatsen
stod en gång Hon –
den första kvinnan,
fjorton år kanske, just uppkommen ur badet
Venus

med vattendroppar som pärlor på den vita huden,
blommig bikini
och det mörka korta håret bakåtstruket.
Tänkte mig hålla om, hålla i
hårt
men kom mig inte för –
inte då. Det tragiska är att jag mött så många
som aldrig kommer sig för.

På tillbakaväg längs järnvägen möter jag sommargäster
på väg till badet, som det verkar.
Deras blickar är undvikande – en främling möter dem
i deras sommaridyll. Jag – en främling?

Visst! Främmande för människor kanske,
men stenarna här känner mig
och i mina ådror rinner
dessa vatten -